„Avortul nu este un drept al omului” referat prezentat în cadrul Conferinței „Ocrotirea Familiei creștine și lupta împotriva avorturilor”, organizată de Episcopia de Ungheni și Nisporeni, la Ungheni, 4 septembrie 2022

Ce este avortul?

Avortul este, din punct de vedere medical, întreruperea unei sarcini înainte ca ea să fi ajuns la sfârșit, având drept consecință întreruperea vieții fătului care se dezvolta la momentul avortului în trupul mamei.

Din punct de vedere creștin, punct de vedere împărtășit de către legislația statelor creștine până în anii 1960-1970, anii pretinsei “revoluții sexuale”, avortul este o formă de pruncucidere, o formă de ucidere a pruncului încă nenăscut.

Sfintele canoane ale Bisericii Ortodoxe condamnă avortul ca pruncucidere. În legislația unor state, precum România, avortul a fost mult timp condamnat cu închisoa-rea.

Canonul 36 al Sfântului Ioan Ajunătorul osândește femeia care avortează din neglijență cu pedeapsa pentru ucidere cu premeditare.

Sfântul Vasile cel Mare, în canonul 2, reluând prevederile canonului 21 Ancira, osândește femeia care desfrânează și apoi avortează cu intenție ca pe ucigași, cu

10 ani de oprire de la împărtășire, cu condiția arătării căinței în această perioadă[1].

În canonul 2, *Sfântul Vasile nu operează cu distincția între făt format sau făt neformat, care opera în Vechiul Testament, aplicând aceeași pedeapsă pentru faptă, adăugând o pedeapsă și pentru faptul că femeia și-a pus în pericol viața*. Această distincție este operantă în doctrina penală din Republica Moldova, unde se face deosebire între pruncul *viabil* și cel *neviabil*, pruncul fiind *neviabil* în primele 22-28 săptămâni ale sarcinii și *viabil* în ultima fază a graviditățiii[2].

Dreptul bizantin, printr-o *Novelă* a lui Justinian și alta a împăratului Leon Filosoful, considerau avortul motiv de divorț[3], firesc, dacă ne gândim că pruncul are și un tată, a cărui voință nu poate fi nesocotită.

Cu pedeapsa pentru ucigași sancționează avortul și canonul 91 apostolic, pedeapsa fiind acordată și celor care dau doctorii pentru avort și celor care le iau. Aceeași distincție o face și Sfântul Vasile în canonul 8.

Legislația română a pedepsit până în momentul 1989 (cu o pauză în perioada 1957-1966, când a operat decretul lui Gheorghiu-Dej de liberalizare a avorturilor) avortul atât prin prevederile art. 246, din Codul Penal din 1864, cât și prin art. 482 din Codul Penal din 1936 (introduse în acest cod de către Decretul nr. 770/1966[4]) și prin art. 185-187 din Codul Penal din 1969[5].

În art. 148 alin 2 din Codul Penal din 1936 se specifică că femeia necăsătorită care a consimțit la săvârșirea avortului se pedepsește cu închisoare de la 3 la 6 luni, iar dacă e căsătorită, cu închisoare de la 6 luni la un an.

Există o fundamentare juridică a avortului?

Cel mai simplu răspuns este “Nu”. Avortul, așa cum este permis în zilele noastre, se bazează, din punct de vedere juridic doar pe o dezincriminare a practicii, care până la momentul dezincriminării fusese pedepsită cu închisoarea.

Nu există, cel puțin în legislația românească, o prevedere pozitivă, *în care să se spună că femeii îi este permis să avorteze sau că avortul este un drept al omului*.

Din acest motiv, odată cu decizia Curții Supreme a Statelor Unite din iunie 2022 de a anula hotărârea din cazul *Roe v. Wade 1973*, una dintre parlamentarele din Parlamentul României a cerut înscrierea în Constituția țării a dreptului la avort.

Prin urmare, avortul s-a extins ca practică doar în baza principiului că *ceea ce nu este interzis este permis*.

Cum a apărut "dreptul de a avorta"?

Extinderea la scară planetară a pretinsei libertăți a avortului este direct legată de ceea ce în America se numește "revoluția sexuală", o mișcare de distrugere a mentalității creștine dominante la acel moment, în care libertinajul sexual era considerat păcat.

Revoluția sexuală a fost momentul în care s-au lansat pentru prima dată sloganuri de genul *My body my choice* ("E corpul meu, fac ce vreau cu el").

Una dintre finanțatoarele programului "revoluției sexuale" a fost Fundația Rockefeller[6], al cărei plan de depopulare a planetei îl vedem în acțiune în zilele noastre.

Un moment important al luptei pentru avort a fost decizia Curții Supreme a Statelor Unite în cazul *Roe vs. Wade 1973*, în care Curtea a decis că statelor federale nu le este permis să restrângă dreptul la avort.

În iunie 2022, Curtea Supremă a Statelor Unite a retras acea decizie, în motivarea sa susținându-se că dreptul la avort nu a fost suficient de bine argumentat în 1973, lucru de înțeles, de vreme ce deciziile s-au luat sub presiunea ONG-urilor liberale de atunci.

Care sunt scopurile reale ale acceptării avortului?

Dacă în spatele proiectului acceptării publice a avortului se află familia

Rockefeller sau pretinși "filantropi" precum Bill Gates sau Soros, care deja au anunțat că refuză să accepte decizia Curții Supreme din iunie[7], se cuvine să ne întrebăm: Care sunt scopurile reale ale avortului?

Când vorbim despre actualele curente de gândire influențate de persoane ca Rockefeller sau Soros, principala greșeală pe care o putem face este să credem că acești inițiatori sunt în vreun fel preocupați de binele celor pe care pretind că îi reprezintă.

În speța noastră, ar fi o eroare să credem că lui David Rockefeller, lui Soros, lui Bill Gates și celorlalți le pasă de dreptul la propria viață al femeii sau de dreptul la avort în condiții sigure.

Prin urmare, punând liberalizarea avortului în contextul mai larg al acțiunilor pe care le vedem în desfășurare pe față din 2020 încoace, putem spune că liberalizarea avortului a avut și continuă să aibă următoarele scopuri reale:

1. *Depopularea planetei, prin oprirea nașterilor.* Distrugerea popoarelor este principalul scop al avortului, cu scopul mai general de exterminare a cât mai multă populație a planetei, în numele ideologiei eugeniste a Clubului de la Roma, potrivit căreia planeta nu poate susține o populație numeroasă. Nu este de mirare, din acest motiv, că primul decret "revoluționar" dat de Ion Iliescu în 27 decembrie 1989, la două zile după ce coordonase asasinarea lui Nicolae Ceaușescu în mod ritualic masonic, în zi de Nașterea Domnului, a fost acela de dezincriminare a avortului (Decretul nr. 1/1989).
2. *Distrugerea Tainei creștine a Căsătoriei.* Taina Căsătoriei binecuvântează însoțirea dintre bărbat și femeie cu scopul de a naște prunci. Aceeași motivație a căsătoriei persistă și astăzi în legislația română, motiv pentru care noul cod civil a păstrat interzicerea căsătoriilor între persoane de același sex. Este foarte important de precizat că politica de liberalizare a avorturilor a fost promovată masiv în țările creștine, cele de alte tradiții religioase respingându-o (excepție făcând probabil state precum China, unde politica nu are fundament religios, ci politic, fiind influențată de aceleași centre globaliste ca și în lumea creștină).
3. *Dezumanizarea femeii și folosirea ei ca instrument în lupta pentru distrugerea lumii creștine.* Promovarea libertății avortului este apanajul mișcării feministe (vezi *infra*), o erezie de sorginte satanistă, menită să

producă o ruptură și o dușmănie între bărbat și femeie, cu scopul evident al distrugerii Căsătoriei, Familiei și, prin consecință, a națiunilor. Păcălită de mentalitatea feministă, femeia actuală s-a autoproclamat independentă, și-a proclamat dreptul de viață și de moarte asupra fătului și dreptul de a decide de una singură dacă dorește sau nu să aibă copii.

4. *Demonizarea lumii creștine în ochii lui Dumnezeu.* În spatele acestor politici stă o ură viscerală față de mesajul creștin al Învierii lui Hristos. Cei ce promovează această ură urmăresc ruperea legăturii dintre Dumnezeu și poporul creștin, prin inducerea acestuia din urmă în păcate monstruoase, care să atragă mânia lui Dumnezeu față de ele, ceea ce ar trebui, în opinia celor ce clocesc această crimă oribilă, să le aducă lor o apreciere în ochii lui Dumnezeu, după principiul biblic al blidului de linte (Facerea 25, 29-34).
5. *Dat fiind că mulți dintre cei ce promovează avortul au o mentalitate satanistă, avortul poate fi considerat și ca o jertfă ritualică*. Nu e de mirare că în iunie 2022, imediat după decizia Curții Supreme de a da libertate statelor federale să decidă dacă sunt sau nu de acord cu avortul, Templul Satanic din New York[8] a cerut protecția avortului ca element al libertății de expresie, dând de înțeles că este o practică religioasă, adică o jertfă ritualică pe care o aduc aceștia idolilor la care se închină. Asemenea acestora sunt și mulți alți închinători la astfel de idoli, cum ar fi de exemplu lideri de state (mulți președinți americani, de exemplu) care se închină bufniței (în cultul satanist *Bohemian Grove*), simbol al demonului Lilith[9], care în mentalitatea mesopotamiană preluată și de iudaismul talmudic[10] ar fi prima soție a lui Adam, care s-ar fi răzvrătit contra soțului său pentru că nu a acceptat să îi fie supusă, ajungând un demon nocturn care răpește copii[11]. Tradiția creștină nu reține existența acestei creaturi, însă prezența ei în literatura talmudică a contribuit la consolidarea mișcării feministe, dându-i acesteia *un model de femeie* spre care să aspire[12] feministele din toată lumea, în efortul lor de a crea o lume în care bărbații și femeile să ajungă două specii separate[13], după cum putem vedea într-o lucrare de specialitate în feminism, în care se spune că Dumnezeu a făcut “speciile umane bărbat și femeie”.

Cum a ajuns liberalizarea avortului în legislațiile naționale?

Teoria generală a dreptului ne învață că esența dreptului este exprimarea liberă a voinței părților participante la un raport juridic. Când vorbim despre legitimitatea unor acte juridice normative (legi), atunci aceasta este determinată de voința liber exprimată de poporul respectiv prin mijloacele democratice de expresia a acesteia: referendum sau decizii ale Parlamentului, respectiv ale Guvernului.

Cu alte cuvinte, se consideră că o lege este expresia voinței unui popor, care la un moment dat decide asupra unui aspect pe care legea respectivă îl reglementează.

Din păcate, în societatea occidentală, voința populară a fost grav coruptă de formele parazitare de manipulare a opiniei publice sau a conducerii statelor.

Dintre formele de manipulare a opiniei publice, pe primul loc se află televiziunea, apoi toate mediile oficiale, numite generic *mainstream media*, care, departe de a-și face datoria de a informa cetățenii, creează o adevărată tiranie mentală la adresa lor, manipulând grosolan percepțiile oamenilor despre lume, viață și realitate, fie prin pretinsele dispute televizate, care au drept "combatanți" oameni care sunt dirijați din aceleași centre de manipulare, care mimează lupta de idei, fie prin producții pretins artistice: filme, telenovele, sitcomuri etc., toate având scopul de a manipula opinia publică și de a o modela în sensul dorit de către cei ce o conduc.

Sistemul de învățământ este un alt instrument de pervertire a opiniei publice, prin adevărată reeducare în spiritul valorilor impuse de către cei ce coordonează campania de manipulare.

În spatele acestor canale de manipulare se află unele organizații nonguvernamentale al căror centru de comandă este invariabil cel al rețelei Soros, care coordonează aceste politici.

În felul acesta, prezentat sumar, opinia publică liberă este manipulată contra propriilor interese, iar unde manipularea eșuează la nivel de mase, ea este realizată la nivel de elite politice, aproape invariabil racolate de filiere masonice, având obediențe față de acestea, care, la rândul lor, sunt racordate la rețeaua Soros, care deservește același program și aceiași lideri autoimpuși, pe care îi vedem acum la scenă deschisă.

Adăugați la aceasta și descreștinarea masivă a locuitorilor lumii occidentale, incluzându-ne în acest tipar și pe noi, cei ce am aderat în Est la nonvalorile occidentale.

Lipsa de trăire creștină a populației, părăsirea valorilor și virtuților de dragul confortului, luxului, desfrânării, delăsării au făcut ca populațiile să nu mai fie în contact cu Dumnezeu și cu așezămintele canonice, legale și morale pe care Acesta le-a dat lumii prin intermediul învățăturii Bisericii Ortodoxe.

Este unul dintre cele mai importante motive pentru care manipulatorii rețelei Soros pot face ce vor din populații întregi, care trăiesc un stil de viață inutil, fiind, exact cum îi numesc stăpânii și exterminatorii lor, “mâncăi inutili”. Tot ce trebuie

să facem pentru a înțelege tragedia apostaților din lumea fost creștină este să citim *Ortodoxia și ecumenismul*, scrierea de geniu a Sfântului Iustin Popovici[14].

Teoria generală a dreptului afirmă că legile trebuie să reflecte moravurile unei epoci, adică ce cred oamenii despre lume și viață la un moment dat.

Ținând cont de toate mecanismele pe care le-am explicat mai sus, putem spune că legile actuale, printre care și legea avortului, *reflectă mentalitatea satanist-criminală a unei elite globaliste obsedate de distrugerea populației planetei cu orice preț, impusă unor mase apostate de oameni care trăiesc precar, lumesc, păgân și care nu înțeleg ce li se întâmplă.*

Sunt aceste legi legitime după regulile teoriei dreptului? Atât timp cât populația vede politicienii, prim-miniștrii votând astfel de legi și nu reacționează, da. Atât timp cât nimeni nu denunță această colosală siluire a conștiinței și viciere gravă a consimțământului popular, da.

În sine, aceste legi sunt lovite de nulitate, pentru că nu reprezintă voința reală a celor guvernați de ele. Dar legile nu se aplică în sine, ci se aplică cu consensul social al celor care le primesc. Dacă populația, din motivele arătate mai sus, este de acord cu aceste legi, ele sunt cele care guvernează societatea.

Pentru ca această situație să se schimbe este imperativ mai întâi ca oamenii să refuze să se mai expună tuturor canalelor de manipulare a opiniei publice, apoi să ceară respectarea drepturilor și libertăților lor așa cum au fost ele înscrise în constituțiile naționale și să nu permită nicio interpretare în duhul soroșist al acestora.

Este avortul un drept al omului?

Ajungem și la întrebarea de fond: Este avortul un drept al omului sau nu?

Trebuie să spunem din capul locului că drepturile omului sunt clasificate în general în drepturi absolute: dreptul de a nu fi condamnat la moarte, de a nu fi supus torturii, de a nu fi supus sclaviei, de a nu fi condamnat fără judecată, de a nu fi condamnat de două ori pentru același lucru; și drepturi relative: dreptul la

viață (considerat în doctrină un drept absolut), dreptul la un proces echitabil, dreptul la viață privată, dreptul la libera exprimare, dreptul la muncă, dreptul la căsătorie etc.

Nicăieri între aceste drepturi nu este înscris dreptul la avort.

În mod normal, dreptul la viață, un drept relativ, conform Convenției CEDO, dar considerat un drept absolut[15] în doctrina juridică, cum e și firesc, ar trebuie să fie suficient pentru a invoca incriminarea penală a avortului. Dacă mai adăugăm la acesta și dreptul la viață intimă, cu corolarul dreptului de a dispune de propria persoană dacă nu încalcă libertățile și drepturile altora, ordinea publică sau bunele moravuri (art. 26 în Constituția României, inexistent în Constituția Republicii Moldova, unde se menționează, în art. 28, doar că statul respectă și ocrotește viața intimă), ar trebui ca dreptul la avort să nu fie permis.

Din păcate însă, dreptul civil prevede acordarea acestor drepturi în funcție de *capacitatea de folosință* a subiectului lor, adică după ce persoana respectivă se naște vie. Întreaga argumentație a celor care susțin dreptul femeii de a avorta pare a se baza pe faptul că avortul nu atinge drepturile și libertățile fătului, deoarece, în stare intrauterină, acesta nu este subiect de drept.

La nivelul CEDO discuția despre protecția drepturilor intrauterine ale fătului a fost destul de complexă, conturându-se câteva păreri care merită trecute în revistă[16].

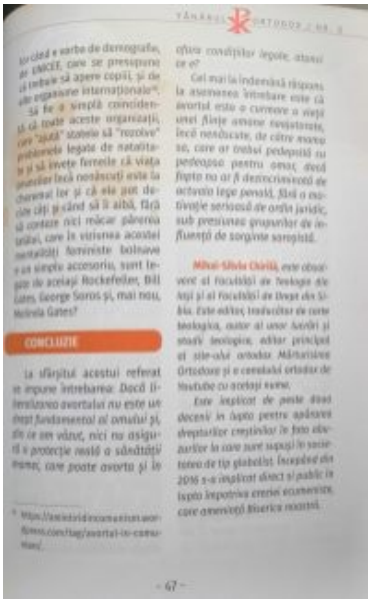
În speța *X v. Regatul Unit 1990* s-a considerat că dreptul absolut la viață nu poate fi acordat și fătului, pentru că dacă acesta ar avea un drept absolut la viață, atunci avortul ar trebui interzis chiar și în cazurile în care sarcina pune în pericol viața mamei. Speța a generat ideea că viața fătului trebuie pusă în legătură cu viața mamei.

În speța *H v. Norvegia 1992* Comisia Europeană de atunci a spus că dacă statele contractante ale Convenției au o viziune divergentă cu privire la acoperirea dreptului la viață al fătului de către art. 2 din Convenție, "să poată fi oferită o interpretare a art. 2 în această materie". Comisia a evitat să ofere o poziție definitivă, limitându-se la a arăta că în situația în care o anumită protecție a fătului poate fi considerată ca fiind acoperită de garanțiile art. 2, ingerința poate fi justificată în anumite circumstanțe.

În speța *Vo v. France 2004* Marea Cameră a Curții Europene a apreciat că *punctul de începere a vieții ține de marja de apreciere a statelor, care trebuie recunoscută și în cazul unei interpretări evolutive a Convenției europene.* Nu există o poziție unitară cu privire la natura și statutul embrionului, dar, în lumina progresului științific, acesta începe să se bucure de oarece protecție, reținându-se deja, ca numitor comun, cel mult *apartenența embrionului și/sau a fătului la specia umană.*

Chiar dacă nu poate fi considerat o persoană umană încă, potențialitatea fătului de a deveni o ființă umană trebuie să impună protecția sa în baza demnității umane, reține Marea Cameră.

Și Convenția de la Oviedo lasă în seama dreptului intern definiția conceptului de persoană și maniera în care apără drepturile fătului.

Concluzionând, putem spune că, la nivelul Convenției CEDO, *apărarea dreptului la viață al fătului este lăsat la latitudinea statelor, nefiind impusă o linie obligatorie.*

Totuși, există deja un consens cu privire la faptul că, deși nu i se pot acorda drepturile unei persoane născute, în considerarea demnității umane, fătul *trebuie* apărat ca unul care *aparține speciei umane și are potențialitatea de a se dezvolta ca ființă umană.*

Dacă problema este de competența statelor naționale, *ce determină statele naționale să mențină avortul ca pe o libertate și să încerce să îl promoveze ca un drept fundamental*?

Am putea considera că la baza acestei decizii se află considerente juridice de tipul celui discutat mai sus referitor la capacitatea de folosință drept condiție *sine qua non* a acordării statutului de subiect de drept.

Însă, pe de o parte, Curtea Europeană tocmai ne-a arătat o formă prin care se

poate proteja viața intrauterină fără a se invoca statutul de persoană, deci fără a ne împiedica de lipsa capacității de folosință: *în considerarea demnității umane, trebuie protejat dreptul la viață intrauterină a fătului în baza faptului că aparține speciei umane și are potențialului de a deveni, prin naștere, o persoană umană.*

Pe de altă parte, nu putem să nu ne întrebăm cum se face că state precum România, care până la revoluția din 1989 pedepseau avortul cu închisoarea au reușit să împace în acea perioadă această prevedere penală cu existența și la acel moment a imperativului nașterii ca moment al dobândirii capacității de folosință?

Dacă ne raportăm strict la modul în care a făcut Ceaușescu în 1966 acest lucru, el a invocat în expunerea de motive din Decretul nr. 77/1966 două aspecte[17]:

1. Unul, legat de apărarea sănătății femeii contra gravelor consecințe ale avortului;
2. altul, legat de faptul că avortul aduce grave prejudicii natalității și sporului natural al societății.

Cu alte cuvinte, a invocat apărarea vieții mamei, adică a femeii, dar și dreptul statului de a decreta o situație de forță majoră pentru a lua această hotărâre. Cum dreptul femeii de a avorta nu exista nici atunci, cum nu există nici acum, nici nu s-a pus problema vreunei restrângeri temporare a exercitării unor drepturi sau libertăți.

Pe baza acestor principii, Ceaușescu a interzis avortul, cu excepția unor situații în care acesta pune în pericol viața femeii; când un părinte are o boală ereditară gravă; când femeia gravidă are grave probleme de sănătate; când femeia e peste 45 de ani; când femeia a născut și are deja patru copii; când sarcina survine unui incest sau viol.

Chiar dacă aceste principii nu sunt chiar mulțumitoare din punct de vedere creștin, statului ceaușist i-au fost de folos, iar milioane de români s-au născut și ca urmare a acelui decret.

Din acest decret se vede că existau situații rezonabile în care femeile puteau întreprinde legal întreruperea de sarcină, ceea ce arată că transformarea celor 10.000 de femei care se spune că ar fi murit pentru că au făcut avorturi clandestine din pricina decretului în "victime" ale statului și "eroine" ale mișcării soroșiste "E corpul meu, fac ce vreau cu el" este lipsită de orice fundament,

denotând că toate femeile care au murit s-au aflat în aceste situații pentru că au refuzat să aibă copii și au dorit să îi ucidă.

În plus, o comparație între numărul de femei[18] care au murit ca urmare a "masacrului" produs în 23 de ani de către Decretul nr. 77/1966 și numărul de copii care au fost avortați în cei 9 ani de Decret din 1957 este de unu la 100, numărul de copii avortați fiind, după spusele liderilor comuniști, în 1966, de 1.000.000. Oare cum ar arăta o comparație între numărul de femei moarte din proprie voie în urma aplicării Decretului 77/1966 și numărul de copii uciși din 1989 încoace în România?

Concluzionând, putem spune fără nicio îndoială că *avortul nu este un drept fundamental al omului.*

Dacă nu este un drept fundamental al omului, atunci se pune întrebarea: Pe ce argumente se bazează totuși practica statelor naționale de a-l permite?

"Argumentele științifice"

Pseudoștiința evoluționist-darwinistă bâjbâie de mai bine de un secol în căutarea tainelor vieții și ale universului.

În acest sens, încercând să explice misterul apariției ființei umane, pseudoștiința dezbracă persoana umană de caracterul său spiritual dual, ca trup și suflet, suprimă sufletul, a cărui existență se sustrage principiilor primitive ale cunoașterii experimentale, considerând că omul este doar trup, entitate biologică, supusă cercetării științifice și, mai nou, după filosofia globalistă a lui Yuval Harari, hăcuirii cibernetice.

În duhul evoluționist, pseudoștiința consideră că până la trei luni de sarcină[19] nu se pot constata caracteristici care să denote umanitatea fătului. Cu alte cuvinte, embrionul "evoluează" înspre statutul de ființă umană, perioadă în care el poate fi înlăturat din trupul mamei sale fără probleme. După ce capătă "caracteristici" umane, el nu mai poate fi eliminat, fiind deja om.

Explicația "științifică" este că "până la momentul nidației[20] se poate produce

fenomenul diviziunii embrionare, apărând gemenii monozigoți, dar și fenomenul invers, conform căruia se creează așa-numitele «ființe himere», zigotice sau postzigotice… Astfel, până la finalizarea procesului nu sunt îndeplinite condițiile de unicitate și unitate pe care le presupune o ființă umană. Totodată, frontiera de 14 zile coincide cu formarea «liniei primitive» (crearea neuronală) care constituie prima eboșă a sistemului nervos”[21].

În viziunea medico-legală darwinistă, ființa umană trebuie să treacă printr-o stare “himerică” pentru a ajunge la stadiul de om. Doctrina juridică percepe și un nivel “moral” al avortului după 14 săptămâni, susținând că întreruperea sarcinii după această vârstă nu este *de dorit*, deoarece, după această vârstă “viața în devenire” este deja consolidată (*începând din a treisprezecea săptămână de viață, în pofida dimensiunilor reduse, fătul arată și se comportă ca un copil întreg format, iar în săptămâna a paisprezecea sunt vizibile ecografic gesturi precum suptul degetului*) (s.n.)[22].

Cu toate acestea, femeia care întrerupe sarcina și după ce e vizibil și din punct de vedere medical că este o ființă umană beneficiază de o clauză de nepedepsire, adică, deși se consideră că ceea ce a făcut ea este infracțiune, fapta nu se pedepsește, din textul de lege și, mai ales din explicațiile doctrinare, rezultând că, dacă mijloacele tehnice îi permit, femeia poate să își expulzeze copilul din pântece la orice stadiu al sarcinii, și cu o zi înainte de nașterea normală, cu condiția să o facă de una singură[23].

De ce există asemenea primat al sănătății și voinței femeii asupra pruncului, deși chiar și medicina ateistă îl vede ca om după 14 săptămâni? Doctrina zice că pentru protejarea sănătății femeii. Cum protejează statul femeia care vrea cu orice preț să avorteze, când o lasă să se descurce singură, fără ajutor de specialitate, riscând să-și producă leziuni și chiar moarte mult mai ușor decât dacă ar avea un ajutor de specialitate? *Este sănătatea femeii preocuparea reală a legii, sau aplicarea dogmei dreptului femeii de a decide cu privire la viața pruncului său, care, în opinia legii, se bucură de o “protecție subsidiară” din partea acesteia?*

Cu ce se deosebește această prevedere de cea a lui Ceaușescu, despre care există opinii în doctrină că nu pedepsea femeia care se descurca singură cu avortul[24]? Nu o condamnă exact la aceeași situație, foarte riscantă pentru propria-i sănătate, deoarece nu poate beneficia, chiar și clandestin de sprijin de specialitate?

Oricât de incredibil ar părea, această viziune darwinistă despre naștere și viață are o justificare pseudoteologică.

Timp de sute de ani, occidentalii au fost crescuți cu înșelările teologului papistaș Toma de Aquino. Acesta a propus în secolul al XIII-lea conceptul eretic numit în teologia papistașă "însuflețirea întârziată" sau "înomenire întârziată", care postulează că sufletul intră în embrion la 40 de zile, în cazul băieților, și la 90 de zile, în cazul fetițelor[25]. Doctrina islamică are o concepție relativ similară.

Cu asemenea erezie, lumea occidentală a fost crescută încă înainte de apariția darwinismului în ideea că Dumnezeu însuflețește și înomenește fătul abia după 40-90 de zile. Apariția mișcării ateist-darwiniste nu a făcut decât să aducă „clarificarea" că Dumnezeu însuflețește ființa umană după 40-90 de zile pentru că până atunci are loc o "evoluție" înspre ființa umană, iar la acel moment putem vorbi despre un om, în care Dumnezeu poate sădi sufletul.

O astfel de erezie, dublată de o teorie ateistă fără niciun fundament științific, reprezintă toată "baza științifică" pe care statele lumii își axează politica cu privire la avort, condamnând la moarte miliarde de copii nevinovați.

Spre deosebire de rătăcirile papistaș-ateiste, adevărata învățătură a Bisericii lui Hristos, cea care este păstrată în Biserica Ortodoxă, ne învață că trupul și sufletul apar concomitent, când Dumnezeu binecuvântează zămislirea și apariția noii vieți, și că ele cresc împreună, neexistând un timp în care trupul să fi fost inanimat. Sfântul Grigore de Nyssa a fost pionierul acestei viziuni, fiind aprobat de Sfântul Vasile cel Mare, de Sfântul Ioan Gură de Aur și de ceilalți Sfinți Părinți ai Bisericii noastre ortodoxe.

Prin urmare, dovezile științifice sunt foarte subțiri și se bazează pe cercetarea experimental-fenomenală a unei realități complexe care scapă acestui tip de investigație, respectiv realitatea existenței sufletului, și pe interpretarea greșită, în consecință, a datelor experimentale.

Dacă Uniunea Europeană lasă la latitudinea statelor să decidă dacă doresc sau nu să apere viața fătului, care aparține speciei umane, iar dovezile științifice în defavoarea apărării dreptului la viață intrauterină sunt foarte inconsistente, atunci rămâne să credem că singurul motiv de forță pentru care state precum România sau Republica Moldova, care administrează populații ortodoxe, mențin libertatea avortului este *manipularea maselor și presiunea ilegală exercitată de*

rețeaua Soros asupra guvernelor prin intermediul mediilor de informare.

Pseudoargumentul “E corpul meu, fac ce vreau cu el”

Dintre argumentele propuse de către propaganda soroșistă, cel mai puternic pare a fi “E corpul meu, fac ce vreau cu el”.

Argumentul se bazează pe autonomia persoanei umane și pe dreptul de a dispune de propriul trup după bunul plac, cu condiția să nu încalce libertatea și drepturile altora, ordinea publică și bunele moravuri.

Totuși, Curtea Europeană a arătat că fătul trebuie protejat, în considerarea demnității umane, pentru că el aparține speciei umane.

Chiar admițând că avortul nu încalcă drepturile fătului, deoarece, ca persoană nenăscută, încă nu le are, *demnitatea umană este o valoarea supremă și garantată, atât în Constituția României, cât și în cea a Republicii Moldovei, în ambele statuată la art. 1, alin. 3),* și, prin urmare, orice acțiune care ar aduce atingere gravă demnității umane, ar atinge ordinea publică, deci ar trebui să fie interzisă.

Ca să nu mai vorbim despre bunele moravuri, descrise de doctrina juridică drept suma principiilor de viață acceptate într-o societate la un moment dat. În societățile românească și moldovenească, respingerea avortului este îmbrățișată de foarte mulți cetățeni, mai ales creștini ortodocși, ceea ce ar trebui, în mod normal, să constituie conținutul bunelor moravuri ale epocii actuale.

Din păcate, bunele moravuri ale societății sunt impuse cu forța de către rețeaua Soros, prin mass-media, educație și ONG-uri agresive, pe fondul unei tăceri iresponsabile a creștinilor majoritari, incapabili, din pricina unei trăiri superficiale a credinței, să apere drepturile pe care strămoșii le-au apărat cu sânge.

La argumentul că femeia nu poate invoca sloganul “E corpul meu, fac ce vreau cu el” se mai adaugă câteva de ordin logic.

Pretenția femeii că este corpul său și face ce dorește cu el trebuie să își afle o

limită în faptul că ființa care trăiește în corpul său este o entitate separată, nu este un organ intern al femeii și nicio proprietate privată a acesteia, de care ea poate dispune cum dorește.

Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a votat Recomandarea nr. 874/1979, care stă la baza dezvoltării preocupării pentru apărarea drepturilor copilului. Primul principiu al acelei recomandări este: "*Copiii nu trebuie sa mai fie considerați proprietatea părinților*, ci trebuie să fie recunoscuți ca indivizi având propriile drepturi și nevoi". Și atunci, *de ce femeile care avortează îi consideră ca proprietate proprie, de care pot dispune cum doresc, în condițiile în care și în perioada intrauterină dreptul internațional le recunoaște statutul de apartenenți la specia umană, cu potențialul de a deveni indivizi având propriile drepturi și nevoi?*

Dacă legea interzice comercializarea propriilor organe interne ale trupului, cu atât mai mult ea ar trebui să interzică distrugerea unei ființe autonome aflate în trupul femeii, despre care consensul dreptului internațional este că aparține speciei umane, chiar dacă la acel moment nu este o persoană în sensul juridic al cuvântului.

Dacă femeia are în trupul său o altă ființă umană, care are o existență autonomă față de ea, în sensul că nu este un organ intern al femeii, ci o altă viață, care trebuie respectată, măcar în virtutea valorii supreme a demnității umane, atunci rezultă că *femeia nu poate dispune terminarea vieții unei alte ființe umane, pe motiv că aceea se află în trupul său.*

Nu ne propunem să negăm legătura profundă între mamă și ființa umană din trupul ei, deși această legătură este negată vehement de către femeile care solicită avort, care o tratează ca pe un străin cu care nu dorește să aibă de a face.

Dacă este un străin care aparține speciei umane, nu se poate pune problema în mod favorabil cu privire la dreptul femeii de a decide uciderea acelei ființe. Este evident că femeia nu are asemenea drept.

Este adevărat că dreptul roman spunea că omul se consideră născut când s-a separat de mamă, pentru că înainte de naștere nu are o existență proprie și face parte din corpul mamei, încât nu poate fi considerat om[26], dar această viziune pare a se referi la acordarea capacității de folosință, iar nu la faptul că pruncul ar fi proprietatea femeii și că ea ar avea dreptul să facă ce vrea cu el, pentru că

dreptul roman impune a doua condiție pentru ca omul să dobândească "personalitate juridică": să se nască viu.

Se poate însă pune problema modului în care a ajuns fătul în trupul femeii. Precizez că această problemă se poate pune din perspectivă strict juridică, *din cea religioasă neputându-se considera că există anumite situații în care pruncul poate fi expulzat dacă femeia nu a fost de acord cu prezența sa acolo; în lumea creștină se consideră că femeile își ușurează mult calea spre mântuire, dacă își asumă creșterea unor copii zămisliți chiar și contra voinței lor, și că fac o faptă mucenicească, dacă sunt de acord să nască chiar cu prețul propriei vieți*. Dar legea le oferă femeilor această alegere, pe care în condițiile unei societăți ca cea de acum, dominată de iluzia drepturilor omului și de feminism, e greu de crezut că femeia aflată în astfel de situație ar refuza-o sau statele nu ar prevedea-o.

În numărul covârșitor al cazurilor, femeia rămâne însărcinată *cu consimțământul său*, pe care putem considera că și-l exprimă în momentul acceptării raporturilor intime. Femeia știe că scopul principal al acestor raporturi este procrearea și că, odată acceptat acest raport intim, există posibilitatea, pe care trebuie să și-o asume, de a rămâne gravidă.

Dacă femeia dorește să nu rămână gravidă, mai ales la vârste fragede, are la îndemână instituția, atât de valoroasă în societatea creștină clasică, a fecioriei, a înfrânării.

Odată ce s-a căsătorit, fie legal, fie religios, fie și una și alta, femeia trebuie să știe că scopul căsătoriei sale este nașterea de prunci. Este unul dintre motivele esențiale pentru care statul a întemeiat căsătoria legală, iar Biserica binecuvântează viața intimă dintre bărbat și femeie.

În cazul în care femeia și-a dorit raporturi intime fără a rămâne gravidă, dar a rămas totuși însărcinată, ne aflăm într-o situație pe care dreptul penal o descrie prin conceptul de "culpă cu prevedere" sau imprudență, definită ca fiind situația în care cineva a știut că fapta sa poate să aibă o anumită consecință, dar a apreciat, în mod irealist, că acest lucru nu se va întâmpla, sau nu a fost capabil să aprecieze consecințele, deși trebuia să o facă.

Cum culpa cu prevedere nu reprezintă un caz de neincriminare penală, nici sarcina "din imprudență" nu ar trebui să fie un motiv pentru ca femeii să i se permită să "își repare greșeala" suprimând noua viață care a prins contur în

pântecele său. Ea ar trebui să își asume consecințele imprudenței și, mai ales, statutul său ontologic de purtătoare de viață (pentru care a și fost numită "Eva", "viață" în Sfânta Scriptură).

Din păcate însă, raționamentul juridic penal nu se concentrează pe aceste aspecte, ci doar pe protejarea vieții femeii însărcinate, fără nicio preocupare pentru viața fătului.

Un alt aspect al expresiei "e corpul meu, fac ce vreau cu el" este acordul celuilalt părinte. În afara cazurilor de fertilizare *in vitro*, care însă nu justifică avortul ulterior, toate situațiile în care o femeie rămâne gravidă impun existența unui raport intim cu un bărbat, care ar trebui neapărat să aibă și el un cuvânt de spus în viața noului zămislit, mai ales în condițiile existenței unei căsătorii legitime.

Am văzut mai sus că dreptul bizantin considera avortul ca motiv de divorț, probabil tocmai pentru că se făcea în ascuns, fără știrea și acordul soțului.

În epoca feministă, sub influența aceleiași propagande soroșiste, bărbatul a ajuns să fie considerat un element neglijabil, ca parte a strategiei de distrugere a tipului de societate patriarhală, instituită de Dumnezeu Însuși, și înlocuire a sa cu un pseudomatriarhat, în care femeile să aibă iluzia conducerii, pentru că în realitate conducerea reală o au cei ce le manipulează pe femei într-o astfel de construcție socială[27].

În consecință, *femeia nu poate decide de una singură cu privire la viața pe care a conceput-o împreună cu un bărbat*, pe care se presupune că îl iubește. Ce se întâmplă dacă tatăl se opune categoric avortului pe care soția dorește să îl facă? Are statul un mecanism prin care să îi respecte soțului dreptul său parental de a-și vedea copilul născându-se și să o sancționeze pe femeia care i-a ucis pruncul nenăscut?

Argumentul sănătății femeii

Statul prezintă și el un argument în favoarea întreruperii sarcinii, și anume argumentul sănătății mamei. El se poziționează astfel în apărătorul sănătății femeii, spunând că liberalizarea avortului este o măsură pentru a apăra femeile

de efectele unui avort executat neprofesionist sau clandestin.

Doctrina penală moldovenească în materie introduce și un alt element, care nu are legătură cu sănătatea femeii (prevăzută și ea ca valoare ocrotită), ci direct cu pretinsul ei drept de a alege dacă dorește să fie mamă sau nu: "În art. 159 din CP al RM este consacrată teza conform căreia a da naștere unei fiinţe umane este un act personal, nu unul social. Urmările acestui act le suportă mai mult ca oricine femeia și, când ea nu dorește să le suporte, societatea, care nu contribuie în mod eficient la ușurarea acestor greutăţi, nu are dreptul să-i impună contrar voinţei ei obligaţia de a avea copii" (s.n.)[28].

Acest pasaj aproape invocă un *drept al femeii* de a decide asupra vieții din trupul ei, cu toate că el nu există exprimat ca atare în Constituția Republicii Moldova.

Codul Penal românesc prevede pedepsirea întreruperii cursului sarcinii în art. 201, iar cel al Republicii Moldova provocarea ilegală a avortului este pedepsită la art. 159 Cod Penal.

În argumentarea penală a întreruperii sarcinii nu primează decât recunoașterea "dreptului inalienabil" al femeii de a face ce dorește cu copilul din pântece, despre care tocmai am văzut că nu are nicio bază juridică serioasă și nu este un drept fundamental al omului. *Soarta fătului nu privește în niciun fel statul român și se pare că nici pe cel moldovenesc.*

Acest lucru transpare și din faptul că *toată argumentarea că statul român permite avortul pentru a apăra femeia de riscurile săvârșirii avortului în condiții precare, ilegale, este detonată de cauza de nepedepsire specială*, prevăzută de alin. 7 al art. 201 din Codul Penal al României, unde se spune: *Nu se pedepsește femeia care își întrerupe cursul sarcinii.*

Explicarea din doctrină a acestei prevederi: "Întreruperea *ilegală* a cursului sarcinii efectuată *de către femeia însărcinată*, în orice condiții, indiferent de vârsta sarcinii, nu se pedespește; așadar, fapta constituie infracțiune, dar subiectul activ calificat, femeia însărcinată, nu se pedepsește"[29].

Femeia are dreptul să întrerupă sarcina în orice condiții, să își pună în primejdie viața, să riște moartea, mai ales că legea pedepsește pe oricine ar ajuta-o să facă un avort clandestin. Ca în vremea lui Ceaușescu. Și atunci, *cum protejează liberalizarea avorturilor sănătatea femeii, dacă ea poate decide să îl facă în alte*

condiții decât cele stipulate de art. 201 din Codul Penal?

Ironia este și că un stat care promovează intens *interesul superior al copilului* și supune viața părintelui acestui interes superior nu are nicio preocupare pentru posibilitatea ca acest copil să ajungă subiect al acestui interes superior.

Statul român, probabil și cel din RM, pare a merge pe principiul: *Dacă reușești să te naști, te vei bucura de toate drepturile pământului. Până atunci însă, ești pe cont propriu!*

Corelativ, se pare că mamei statul îi transmite mesajul: *Dacă decizi să îl naști, vezi că te înhami la o treabă foarte grea, pentru că stăm cu ochii pe tine cum respecți interesul superior al copilului. Dacă vrei să te răzgândești, ai timp să avortezi!*

Adepții avortului se laudă în România că, prin politicile lor de contracepție și planning familial, au reușit să oprească fluxul uriaș de avorturi din primii ani de după 1989, când se pare că au continuat și avorturile făcute în regie proprie, cu aceleași riscuri ca și cele imputate lui Ceaușescu.

Ceea ce nu ne spun este că aceste politici țintesc în realitate tot depopularea planetei, fiind promovate, din spusele lor înșile, de Banca Mondială, prezentă mereu în viața popoarelor când e vorba de demografie, de UNICEF, care se presupune că trebuie să apere copiii, și de alte organisme internaționale[30].

Să fie o simplă coincidență că toate aceste organizații, care "ajută" statele să "rezolve" problemele legate de natalitate și să învețe femeile că viața pruncilor încă nenăscuți este la cheremul lor și că ele pot decide câți și când să îi aibă, fără să conteze nici măcar părerea tatălui, care în viziunea acestei mentalități feministe bolnave e un simplu accesoriu, sunt legate de aceiași Rockefeller, Bill Gates, George Soros și, mai nou, Melinda Gates?

Concluzie

La sfârșitul acestui referat se impune întrebarea: *Dacă liberalizarea avortului nu este un drept fundamental al omului și, din ce am văzut, nici nu asigură o*

protecție reală a sănătății mamei, care poate avorta și în afara condițiilor legale, atunci ce e?

Cel mai la îndemână răspuns la asemenea întrebare este că avortul este *o curmare a vieții unei ființe umane neajutorate, încă nenăscute, de către mama sa, care ar trebui pedepsită cu pedeapsa pentru omor, dacă fapta nu ar fi dezincriminată de actuala lege penală, fără o motivație serioasă de ordin juridic, sub presiunea grupurilor de influență de sorginte soroșistă.*

Mihai-Silviu Chirilă

https://www.marturisireaortodoxa.ro/wp-content/uploads/2022/09/avortul-nu-e-drept.pdf

[1] "Doi ani să se tânguiască, trei să asculte rugăciunile, patru să cadă la pământ, unul să stea cu cei credincioși și așa să se împărtășească" Neofit, Patriarh al Constantinopolului, *Pidalion, Cârma Bisericii Ortodoxe*, Editura "Cartea strămoșească", 2007, p. 388.

[2] Sergiu Brânză et al., *Drept penal. Partea specială*, Editura Cartier Juridic, Chișinău, 2005, p. 123. În dreptul românesc această distincție nu există ca atare, noțiunile de viabil și viu referindu-se la modul nașterii pruncului, dacă este viu, adică dacă respiră, sau dacă e viabil, daca are șansă să trăiască după naștere. Criteriul viabilității e irelevant în dreptul român, dobândirea capacității de folosință fiind condiționată de o singură respirație.

[3] Diac. Ioan N. Floca, *Canoanele Bisericii Ortodoxe. Note și comentarii*, Sibiu, 2005, f.e., p. 379.

[4] Celebrul decret al lui Nicolae Ceaușescu, prin care a abrogat un decret din 1957, al lui Gheorghiu-Dej, prin care acesta liberalizase avorturile, sub impulsul politicii de tip comunist, pe care o vedem acum desfășurându-se în Occident, cu aceleași scopuri.

[5] Vasile Dobrinoiu, Norel Neagu, *Drept Penal. Partea specială*, Editura Universul Juridic, București, 2014, p. 79.

[6] https://resource.rockarch.org/story/funding-a-sexual-revolution-the-kinsey-reports/.

[7] https://www.businessinsider.com/bill-gates-and-george-soros-billionaires-denouncing-roe-wade-decision-2022-6.

[8] https://www.activenews.ro/stiri/Templul-satanic-cere-oficial-%E2%80%9Elibertate-religioasa-pentru-%E2%80%9Eritualul-avortului-dupa-decizia-Curtii-Supreme-a-SUA-privind-avorturile-174978.

[9] În limba ebraică, termenul *lilith* se traduce și prin "bufniță".

[10] În literatura talmudică, referirea la demonița Lilith apare în colecția de interpretări *Gemara*, nu și în *Mișna* https://en.wikipedia.org/wiki/Lilith#Early_Rabbinic_literature.

[11] În anumite traduceri ale Bibliei ebraice, la Isaia 34,14 găsim referire la *Lilith* („bufnița"), termen pe care Biblia ortodoxă sinodală română îl traduce cu expresia "năluci de noapte", o referire destul de interesantă care amintește de acest demon ce umblă noaptea. În traducerea latină a Bibliei, *Vulgata*, este folosit termenul *lamia*, preluat din mitologia greco-romană, desemnând un monstru care ucide copii și care bântuie noaptea.

[12] "Ar putea părea ciudat modul în care un mit poate produce o schimbare de optică a unui grup social, dar exact asta s-a întâmplat în cazul lui Lilith, deoarece «tradiția iudaică este foarte flexibilă în privința modelelor comportamentale (*Jewish Feminist Magazine*, 'The Question of Lilith'). Reinterpretând mitul medieval, savantele feministe au reușit să transforme stereotipul și să prezinte o nouă perspectivă asupra poziției femeii în societate. […] Dintr-un caracter marginal al unui mit midrașic medieval nu prea cunoscut la acel moment, Lilith a reușit să iasă din tăcere, să reacționeze și să-și arate adevărata putere, dând forță și inspirație femeilor iudaice și femeilor în general să facă și ele la fel și să nu mai fie tăcute. […] *În cazul lui Lilith, simbolurile tradiționale, aplicate societății*

contemporane, devin moderne, și Lilith devine una dintre «noi», femeile care luptăm pentru drepturile noastre, prin exprimarea propriei voci. A venit vremea ca Lilith să ajute femeile să își articuleze propriile convingeri, propriile vederi, să nu le fie frică de cine sunt, să își apere unicitatea" (s.n.) (Pinelopi Diamantopoulos, *Lilith, the Queen of the Night and Her Influence on Feminism*, 2015, f.e., f.p., în https://www.academia.edu/30840060/Lilith_and_her_influence_on_feminism).

[13] "Evreii au creat periodic mișcări de «revenire la izvoarele» iudaismului, istoria lor fiind plină de astfel de eforturi. Când luptăm pentru egalitate între femei și bărbați și *o vedem pe Lilith ca personificare a acestei lupte, suntem parte a acestei tradiții a revenirii la izvoare și a clădirii pe această temelie curată, necontaminată*. Această frumusețe pură este conținută de cuvintele «Și a făcut Dumnezeu *speciile umane*… a făcut bărbat și femeie. *Această egalitate trebuie să fie întipărită în viețile noastre, dacă să vrem supraviețuiască ca omenirea și toate valorile sale, pe care le prețuim*" (s.n.) (discurs al Avvivei Cantor-Zuckoff, membru fondator al Consiliului Editorial Lilith, Organizația Feministă Iudaică și Uniunea Sionist Socialistă, în Pinelopi Diamantopoulos, *op. cit.*).

[14] Sfântul Iustin Popovici, *Biserica ortodoxă și ecumenismul*, Fundația Justin Pârvu, 2012.

[15] În doctrină dreptul la viață este inclus în categoria *drepturilor inviolabile*: dreptul la viață, la integritate fizică și psihică, libertatea și siguranța individuală, dreptul la apărare, dreptul la viața intimă, dreptul la liberă circulație, inviolabilitatea domiciliului. Alături de aceste drepturi inviolabile se mai disting alte categorii de drepturi: drepturi socio-politice, drepturi socio-economice, drepturi eminamente politice, drepturi garanții; Bianca Selejan-Guțan, *Drept constituțional și instituții politice*, vol. 1, ediția a 3-a revăzută și adăugită, Editura Hamangiu, București, 2015, pp. 207-208.

[16] Mihail Udroiu, *Sinteze de Drept penal. Partea specială*, C.H. Beck, București, 2020, pp. 138-139.

[17] https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/177.

[18] https://amintiridincomunism.wordpress.com/tag/avortul-in-comunism/.

[19] Codul Penal românesc pedepsește avortul abia după 3 luni jumătate, adică

după 14 săptămâni de sarcină.

[20] Nidatia este procesul de patrunderea completa a oului fecundat in mucoasa uterină (https://dictionar.romedic.ro/nidatie).

[21] Mihai Udroiu, *op. cit.*, p. 141, nota 2.

[22] Udroiu, *idem*.

[23] Vezi *infra*.

[24] "Subliniem faptul că și în legislația anterioară, conform art. 185 Cod Penal anterior, femeia care își provoca singură avortul nu era pedepsită penal" (Vasile Dobrinoiu, Norel Neagu, *Drept penal. Partea specială*, UJ, București, 2014, p. 84) Opinia aceasta este contrazisă de punctul de vedere care afirmă: "când avortul este săvârșit chiar de femeia însărcinată… se va aplica o pedeapsă cu închisoarea de la 6 luni la doi ani sau cu amendarea femeii însărcinate" (George Antoniu, Marin Popa, Ștefan Daneș, *Codul Penal pe înțelesul tuturor*, Editura Politică, București, 1976, p. 201).

[25] Andrzej Maryniarczyk, „The dispute over delayed animation: When Does a Human Being Begin?", *Studia Gilsoniana*, 9, nr. 3 (July-September 2020), pp. 423-465.

[26] Conf. univ. dr. Sevastian Cercel, "Considerații privind începutul capacității de folosință a persoanei fizice", în *Revista de Științe Juridice*, p. 29.

[27] Posturile de televiziune abundă, în România, în spectacole, sitcomuri, filme în care femeia este portretizată ca o „victimă" a "masculinității toxice" a bărbatului. Calitatea grotescă a unor astfel de producții le face absolut dezgustătoare.

[28] Sergiu Brânză et al., *op. cit*, p. 122.

[29] Mihai Udroiu, *op. cit.*, p. 144.

[30] https://amintiridincomunism.wordpress.com/tag/avortul-in-comunism/.

Prezentarea evenimentului pe siteul Episcopiei îl puteți citi aici:

Dumnezeiasca Liturghie de la Catedrala Episcopală din mun. Ungheni, din Duminica a XII-a după Cincizecime

Procesiunea tinerilor și concertul dedicat Întâlnirii Tinerilor Ortodocși din cuprinsul Episcopiei de Ungheni și Nisporeni

Conferința „Ocrotirea Familiei creștine și lupta împotriva avortului”, dedicată Întâlnirii Tinerilor Ortodocși din Episcopia de Ungheni și Nisporeni

Iată un moment inedit cu un glas tânăr de copil care a adus cinstire praznicului Adormirii Maicii Domnului, a cărui odovanie era în zilele acelea.

https://www.facebook.com/100010606025505/videos/1486460175112337